

Kyndelsmässodagen

Predikan i Osby kyrka, 27 jan 08

”Uppenbarelsens ljus”

Luk 2:22-40

När tiden var inne för deras rening enligt Moses lag tog de honom till Jerusalem för att bära fram honom inför Herren - **23**det står nämligen i Herrens lag att varje förstfödd av mankön skall helgas åt Herren - **24**och för att offra två turturduvor eller två unga duvor, så som det är föreskrivet i Herrens lag.

25I Jerusalem fanns en man vid namn Symeon, som var rättfärdig och from och som väntade på Israels tröst. Helig ande var över honom, **26**och den heliga anden hade uppenbarat för honom att han inte skulle se döden förrän han hade sett Herrens Messias. **27**Ledd av Anden gick han till templet, och när föräldrarna kom in med barnet Jesus för att göra med honom som det är sed enligt lagen, **28**tog han honom i famnen och prisade Gud och sade:

29”Herre, nu låter du din tjänare gå hem, i frid, som du har lovat.

30Ty mina ögon har skådat frälsningen

31som du har berett åt alla folk,

32ett ljus med uppenbarelse åt hedningarna och härlighet åt ditt folk Israel.”

33Hans far och mor förundrade sig över vad som sades om honom. **34**Och Symeon välsignade dem och sade till hans mor Maria: ”Detta barn skall bli till fall eller upprättelse för många i Israel och till ett tecken som väcker strid - **35**ja, också genom din egen själ skall det gå ett svärd - för att mångas innersta tankar skall komma i dagen.”

36Där fanns också en kvinna med profetisk gåva, Hanna, Fanuels dotter, av Ashers stam. Hon var till åren kommen; som ung hade hon varit gift i sju år, **37**sedan hade hon levt som änka och var nu åttiofyra år gammal. Hon vek aldrig från templet utan tjänade Gud dag och natt med fasta och bön. **38**Just i den stunden kom hon fram, och hon tackade och prisade Gud och talade om barnet för alla som väntade på Jerusalems befrielse.

39När de hade fullgjort allt som föreskrivs i Herrens lag återvände de till sin hemstad Nasaret i Galileen. **40**Pojken växte och fylldes av styrka och vishet, och Guds välbehag var med honom.

Den lilla familjen stod där mitt i folkvimlet på templets förgård. En man och en ung kvinna med deras lilla nyfödda gosse. Till det yttre var det

inget märkvärdigt man såg. De skulle bära fram sitt barn inför Herren och utföra ett enkelt offer för att visa sin tacksamhet över det nya livet. En till synes alldaglig handling i templet, det måste ha varit åtskilliga föräldrar som kom med sina barn dagligen till templet. Jag kan alltså tänka mig att det rörde sig ganska många människor fram och tillbaka utan att någon tittade något särskilt just på dem.

Men plötsligt så kommer det en gammal man in på gården. Han behöver inte titta länge innan han får syn på dem och med bestämda steg börjar han gå fram mot dem. Han såg något som andra inte såg. Där andra bara såg ett av hundratals nyfödda barn, där såg han Herrens Messias.

Det var den helige Ande som hade uppenbarat detta för honom. I hela sitt liv hade han väntat på Israels tröst, men det var inte tröstlös väntan. Han hade fått veta att innan han dog så skulle han med egna ögon få se det han väntade på. Till dess levde han i bön och åkallan.

Och den här dagen, efter alla dessa år av väntan blev han särskilt manad att gå till templet. Nu förstod han, nu var det dags.

Framme i templet så ser han genast vem det är som han väntat på. Ändå så tror jag ju inte att det lyste någon gloria ovanför Jesus huvud som skulle kunna vägleda honom. Jag tänker här på aposteln Paulus som hävdar att man kan se den osynlige Gudens egenskaper genom att se det synliga, skapelsens under. Gud döljer sig för oss men har samtidigt lämnat tecken på sin existens.

Idag är tecknet ett barn. Detta barn som Symeon med trons ögon såg var uppenbarelsens ljus för alla folk.

Trons ögon hade även Hanna som snart anslöt sig till den lilla gruppen. Hon tillhörde Ashers stam, alltså en av de tio förlorade stammarna. Lukas poängterar särskilt hennes ålder, hon var 84 år gammal och änka. Men som ung hade hon varit gift i sju år. Nu tror jag inte att det bara är av kuriosa som han tar med dessa uppgifter, någon tanke bakom måste det finnas.

Och om man delar in hennes liv i sjuårsperioder så har hon levt i tolv sådana perioder. Eftersom hon dessutom är från Ashers stam så kan man i henne se Gudsfolkets fullhet. Hon förkroppsligar alla Israels tolv stammar.

Det som sker nu är en nystart för Guds folk på jorden. Med detta lilla barn i centrum börjar Gud att samla ihop de sina. Guds folk, Israels tolv stammar hade ju skingrats ut över jorden.

Men den här gången nöjer sig inte Gud med att bara samla Israels folk. Symeon talade om frälsningen som var åt alla folk. Det som börjar med den lilla samlingen i folkvimlet kommer att sprida sig till jordens yttersta gräns. Uppenbarelsens ljus ska nå även hedningarna.

Lukas betonar att Hanna hade profetisk gåva. Profetians ande ansågs vara utdöd i Israel vid den här tiden. Israels sista profet var profeten Malaki som levde 400 år tidigare och efter honom kom ingen som tog upp profetmanteln.

Men nu börjar något hända. Redan hade Sakarias, Johannes döparens far profeterat, inspirerad av Anden. Likaså hans hustru Elisabeth och även

Maria själv i sin lovsång. Nu är det Symeon och Hanna som ledda av Anden talar profetiska ord.

Den 400 år långa vintern då Israel inte upplevt profetians Ande, den börjar nu brytas. Och som tidiga vårblomster som skjuter upp ur frusen mark, så dyker Anden upp både här och där.

Hanna bör ha varit änka i omkring 60 år. Förmodligen hade hon lika länge levt i templet och tjänat Gud med bön och fasta. Normalt kanske vi inte tänker att vi kan tjäna Gud med bön. Tjänar vi inte Gud bättre med att vara lite mer aktiva, vara ute i samhället och engagera oss för att bekämpa orättvisor? Men här står det om en kvinna som aldrig vek från templet, hon hade bosatt sig där och bad dag och natt.

Vi kan naturligtvis tjäna Gud på olika sätt och vi har sinsemellan olika gåvor och kallelser. För många av oss gäller säkert att engagera oss, men det finns också dem som har fått som uppgift att mer än andra ägna sitt liv åt bön.

Men även om vi inte alla kan ägna oss 24 timmar om dygnet till bön, så tror jag att vi alla är kallade att fira gudstjänst en timme i veckan, varje söndag.

Både Symeon och Hanna var gudstjänstfirare. Säkert kände de till varandra även om Symeon hade en egen bostad utanför templet. Kanske de många gånger hade stått bredvid varandra i hemligt samförstånd, tillsammans bedjande fram den de väntade på.

Kanske vi ibland tänker att det tjänar väl inget till att fira gudstjänst, vad är meningen med det? Ja, en mening kan vara att gudstjänsten i sig är ett tecken i en i övrigt sekulariserad värld. Ett tecken på Guds närvaro i samhället.

Tänk om Hanna, i sin 60-åriga tjänst som gudstjänstfirare, efter tio år hade kommit fram till att det här tjänar ju inget till, vad gör jag här egentligen? Då hade hon missat den här underbara stunden med barnet, Josef, Maria och Symeon.

Den stunden som de fick uppleva där får vi uppleva varje söndag. Kanske någon tänker att jag ser då inte Herrens frälsare framför mig, de fick ju Hanna och Symeon. Ja - men det var med trons ögon som de såg. Det fanns många besökare i templet den dagen, kanske hundratals. Men det var bara två som såg Herrens frälsare. De andra såg bara ett alldagligt judisk gossebarn.

När du går fram för att ta emot nattvardens bröd får du precis som Symeon ta emot Uppenbarelseens ljus i dina händer. Till det yttre är nattvard vanligt vin och bröd, men med trons ögon ser vi något annat.

Vi ser frälsningen som Gud berett åt alla folk. Och vi kan alla stämma in i Symeons lovsång, göra den till vår egen. När du går ner från nattvardsbordet så gör det med orden från hans kvällsbön:

**"Herre, nu låter du din tjänare gå hem,
i frid, som du har lovat.**

30Ty mina ögon har skådat frälsningen

31som du har berett åt alla folk,

32ett ljus med uppenbarelse åt hedningarna
och härlighet åt ditt folk Israel."